

Tulnic și Lioara

George Coșbuc

De când e lumea lume și rostul vorbei rost,
Domn bun, cum a fost Stâlpeș, nici nu-i și nici n-a fost
Și, de-ar trăi pământul oricât să mai trăiască,
Alt domn așa ca dânsul nu cred să se mai nască.
Era-mpărat puternic și mare nume-avea,
O țară, cât o lume, toiaгу-i stăpânea,
Și oști avea din plinul, și-a gurii sale graiuri,
Treceau poruncitoare pe zece mii de plaiuri,
Căci mejdele lui Stâlpeș băteau hotar rotund:
Din granița lui Codru, ce-n preabătul afund
Al Ostului domnește mulțimi ascultătoare,
Trec mejdele trei sute de câmpi și văi vioare
Spre munți până-n movile, pe cari le-au ridicat
Bătrânii lui Crai-Verde și Vultur Împărat,
De-aici apoi țin ață pe-a muntelui cunună
Și dau hotar lui țințeș și craiului Fortună,
Și trec pe la Crai-Sânger, se pierd apoi mai sus
La Trăsnet împăratul, în margine de-apus.
Așa era! și lumea de-a lungul și de-a latul
Mirat-a fost de vestea lui Stâlpeș Împăratul,
Căci el nu numai taberi a-nvins de multe dăți,
Dar plin era de-avere și plin de bunătăți
Și-avea comori ascunse și turme mari o mie
Și nouăzeci și nouă de cai în herghelie,
Pe câmpuri păcurarii purtau în grija lor
Trei stâne de oi lănoase și toate cu ampror!
Dar salba cea mai scumpă și-odorul din comoara
Lui Stâlpeș era înger, tip blond, era Lioara,
Căci Stâlpeș avea doamnă pe Lia și avea
O fată, numai una, iar fata se numea
Lioară, după gândul frumoasei doamne Lia,
Cum tot dorea să poarte un nume ea cu fia.

De-a fost împărăteasă femeie-ntre femei
Și-a fost fără pereche pe vremurile ei
De blândă și frumoasă și-n vorbă ca vioara,
De trei: ori, ba de șese, de zece ori Lioara
Cu multa ei frumsețe pe mamă-sa întrecea!
Avea doi ochi albaștri, ca ceriul, și avea
Obraz rotund și rumen, și plete-avea bălaie
Pe umeri doi luceferi de-o nobilă văpaie
Păreau că-i joacă tainic și-n jocul lor domol
Aruncă vâl de aur pe-al umerilor gol,

Și sânul ei, ca marmor cioplit de zei, pe care
Zări sfinte se răsfăță din luna ce răsare!
Oh! las că fost-au fete destule de-mpărați,
A căror ochi umplură toți ochii de nesăț,
Și doar al mai vederii, pe-atunci ca ș-altădată
Mai fost-au doară fete, dar n-a fost încă fată
Frumoasă, ca Lioara, și nobilă, cât ea
Un înger din icoana bisericii părea.
Ș-atât avea copila mișcări de fermecate,
Cât soarele că-i soare și-i trup fără păcate,
Mirat stătea cu totul pe cerul său cel sfânt
Și nu-i venea cu modru să-și afle crezământ
Privirilor, sta-n cumpene de poate să se nască
Din om așa făptură pe-o lume pământescă!